

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 195.

Sjette Sessions anden Samling.

63de Møde.

Torsdagen den 22de Marts.

(Forts.)

Tscherning (fortsat): Det er min Hensigt, og den vil jeg føre igjennem; det er min fuldeste Dverthyndning, at man derved gjør den constitutionelle Sag den største Tjeneste. Det er kun saaledes, at jeg kan komme til at stemme imod Rigsdrets Actionen, efterat mit Forslag er forkastet, hvis det iøvrigt bliver forkastet, men jeg har det Haab, at det maa skee kan blive vedtaget, idet jeg troer, at en heldig Inspiration kan komme tilstede i det sidste Dieblif; thi, som det hedder: „Vom Himmel fällt ihm sein lustiges Loos“; det er ikke umuligt, men jeg tilstaaer, at det er yderst tvivlsomt. Det er imidlertid meget vanskeligt at kunne bekæmpe forudsattede Meninger. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 8de Valgfreds (Rimestad) har sagt, at Grunden til at bringe Erstatningspørgsmaalet frem for Rigsdretten, kunde søges i Ministeriets tidligere Færd og i Rigsdagens tidligere Stilling (Rimestad: Nei!), i Rigsdagens Stilling (Rimestad: Jeg lagde til „det forhenværende Forhold“); altsaa i det forhenværende Forhold. Hvad Ministeriets tidligere Færd angaaer, har den mange Gange fundet Understøttelse af Fleertallet i Rigsdagen, og den har bestaaet deri, at den har uddraget vor hele Stilling fra yderst forviklede Forhold, da ingen af de Mænd, der hidtil havde været ved Statens Roer, vidste Udve eller vilde paatage sig at gjøre det; der var Ingen, som vilde gjøre det, og hidtildags har det været en heldbringende Vej, som de betraadte,

det er altid en Fortjeneste, som er værd at lægge Mærke til. De ærede Medlemmer mene, at siden den Tid have de bevæget dem i en saadan Retning for at tillintetgjøre vor Forsatning og Frihed; det er der om, at vi ere af forskellig Mening; men jeg holder mig overbevist om, at det afgaaede Ministerium ikke har gjort det. Jeg har ikke seet et eneste Bevis for, at Saadant er skeet; jeg har seet Forslag gjorte, som ikke behagede, men ikke at gjøre Forslag paa rigtig Sted og rigtig Maade, det er ikke at overtræde nogen Lov eller Ret eller sætte den tilside, og videre er der indtil Dato ikke gaaet; der er i saa Henseende ikke nogen Gjerning, som taler derimod. Her er derimod en Gjerning, en Overtrædelse af Bevillingen; den er simpel og klar. Det er ogsaa ganske simpelt, at den kommer til at staa som en Begrændsning imellem den Tid, hvor man ikke vidste, hvorledes man skulde ordne Finantsvæsenet og den ministerielle Stilling efter Loven, og hvorledes dette nu lader sig gjøre, saa at man, saa synes det mig, saavel i Ministeriets tidligere Færd som i den Stilling, vi nu befinde os i, kan finde Udskilligt, der kan lede dertil. Jeg siger, at det er Hensynet til Folkethingets Interesse som Anklagemagt, der i dette Dieblif bevæger mig til at handle, som jeg gjør; det er min fulde Dverthyndning, at Rigsdagen ved at følge Fleertallets Forslag, betræder et i høi Grad vanskeligt og indviklet Gebeet, hvoraf det er mindre sikkert at kunne faae en heldig Udgang, end naar man bliver indenfor et snevrere Gebeet. Dersom Vanskelighederne ved denne Sag blive saa store, at hele Klagen maa falde sammen, saa siger jeg at det hellere maa skee, end at den, som det staaer tydeligt for mig, kommer til at hvile